

A szovjethatalom megszilárdításáért folytatott harc

(idézet: *A Szovjetunió története című könyvből*)

Az agrárforradalom kibontakozása - 3. rész

Az eredeti tervezet bizonyos teret engedett a kulákbefolyásnak, s ugyanakkor azt az értelmezést sem zárta ki, hogy a szegényparaszti bizottságok a középparasztok ellen is irányulnak.

Lenin újrafogalmazta a bizottságok összetételéről szóló cikkelyt, ezzel kijavította a tervezet legfőbb hibáit.

A szegényparaszti bizottságok gyakorlati tevékenységük során szélesebb körű munkát végeztek a Központi Végrehajtó Bizottság rendeletében megjelölt feladatoknál.

A kulákföldek egy részét is felosztották, hogy így szerezzenek érvényt az egyenlősítés követelményeinek.

E második földosztás során mintegy 50 millió hektár földet koboztak el a gazdagparasztoktól.

A kulákirtok a cári korszakhoz képest egytizedére csökkent.

A szegényparasztság és a kulákság összeütközésekor a korábban baloldali szílamokat hangoztató eszer vezetők az utóbbiak mellé álltak.

Maguk bizonyították be, hogy nem kívánják megvalósítani az általuk propagált paraszti egyenlőséget.

1918 nyarán a politikai helyzet kiéleződésével kapcsolatban (a gazdagparasztság és a szegényparasztság összecsapásai, a megindult polgárháború és intervenció) sok bolsevik vezető úgy látta, hogy vége szakadt a kisparaszti földhasználat tolerálásának (ezt látszott alátámasztani szemükben a baloldali eszerek nagy részének átállása, árulása is).

1918 nyaratól tehát megerősödtek az államapparátusban, sőt a párt vezető köreiből is a gyors és közeli kollektivizálás illúziói.

Az év második felében egyre inkább kibontakoztak az 1918 első felében halványabban jelentkezett, de kétségtelenül meglevő „gyorskollektivizálási” törekvések.

A kampányszerű eltolódásban vezető szerepük volt a Lenint támadó „baloldali kommunistáknak”.

De az eszer földművelésügyi népbiztos lemondása és a népbiztosság átszervezése után az állami szervek tevékenységében is szinte általánosnak mondható ez a hibás irányvonal.

Lenin nagy érdeme, hogy az eseményekkel párhuzamosan fokról fokra, először csak óvatos utalások formájában, majd határozottabb tiltakozásként az ellenkező szellemi utat teszi meg, mint a „baloldali kommunisták”. Elméleti és gyakorlati munkájának roppant eredményei azonban csak hosszú hónapok múltán kezdenek beérni, mivel Lenin agrárpolitikai elemző tevékenysége a polgárháború közepette elhúzódott.

1918 végére a központi területeken nagyjából mégis befejeződött a földek felosztása.

Ezzel a szocialista forradalom mellékfeladatként sikeresen megoldotta a nagybirtok felszámolásának polgári demokratikus feladatát.

Az állam intézkedések sorával gondoskodott az év végéig megalakult 975 kommuna és 604 artyel támogatásáról.

Az oroszországi agrárforradalom tehát nemcsak a polgári forradalom utolsó szakaszát, de a nagyüzemi szocialista mezőgazdaság felé tett első lépést is jelentette.

A régi agrárviszonyok felszámolásának kezdete a tulajdonviszonyok szférájában politikai szempontból a párt nagy horderejű győzelme volt.

A parasztság a Kommunista Párt, a munkásosztály pártja kezéből kapta meg ősi jussát, s ez a tény elszakíthatatlanul a szovjethatalomhoz fűzte a föld dolgozóit.

Most már csak idő kérdése volt, s a parasztság saját tapasztalatai alapján győződött meg az egyenlősítés kilátástalanságáról (az egyenlősítő földosztást még úgy-ahogy végrehajtották, de az egyenlősítő földhasználatot nem sikerült kialakítani) és — lassabban — a kollektív gazdálkodás előnyeiről.